

Arrest

nr. 128 062 van 13 augustus 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 22 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28/04/2014 met referentnummer X.

Gezien de aanvullende nota en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A.-S. RONDELEZ, die loco advocaat B. WELKENHUYSEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 15 maart 2013 en heeft zich vluchteling verklaard op 18 maart 2013.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 20 maart 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 8 januari 2014.

1.3. Op 2 april 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 3 april 2014 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op 15 augustus 1988 in Adna bij Hebron. U bent van Palestijnse origine, bent als Palestijns vluchteling ingeschreven bij UNRWA en u bent soennitisch moslim van religie. Sinds 2004 bent u in de echt verbonden met H.(...) I.(...) M.(...) A.(...)-A.(...) (CG 13/12237; O.V.7.676.632). Sinds uw huwelijk woont u bij uw man.

Uw man was voor uw huwelijk al verscheidene keren door de Israëlsche veiligheidsdiensten gearresteerd. Na uw huwelijk werd hij nog éénmaal zes maanden opgesloten en nog éénmaal een jaar.

Uw man werkte bij de preventieve veiligheidsdienst van de Palestijnse Autoriteit. U weet dat hij slechts zelden in uniform ging gaan werken en dat hij werd gepromoveerd, maar verder bent u niet op de hoogte van de professionele activiteiten van uw man. In augustus stopte uw man te gaan werken en kort daarop kreeg hij een ontslagbrief. U weet niet waarom uw man stopte met zijn werk.

In 2012 kwam uw man in de problemen terecht. Hij vertelde u hier niets over, maar u weet dat men jullie vrachtwagen in brand stak en dat uw man een keer werd beschoten toen hij op jullie balkon stond. Ook had uw man dreig telefoons gekregen. Nadat hij was beschoten besloot uw man de Westelijke Jordaanoever te verlaten.

Eind december 2012 verliet uw man de Westelijke Jordaanoever. Hij reisde naar Jordanië waar u hem begin 2013 vervoegde. In Jordanië hoorde u dat jullie huis in de Westelijke Jordaanoever was afgebrand. Uw man vernam dit pas hier in België. Vervolgens vlogen jullie naar Turkije en vanuit Turkije reisden jullie over land naar België waar jullie op 18 maart 2013 een asielaanvraag indienden.

Na jullie vertrek uit de Westelijke Jordaanoever hielden jullie enkel contact met uw ouders en schoonouders.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u volgende documenten voor: uw beider identiteitskaarten en jullie huwelijksakte.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u en uw echtgenoot als Palestijnen een verblijfsrecht hadden in de Westelijke Jordaanoever en er de bijstand van de UNRWA verkregen (zie gehoorverslag CGVS J.(...) A.(...) A.(...)-A.(...) S.(...) (S) dd. 08/01/2014, p. 3, 9). Uw echtgenoot zei initieel dat jullie geen voedselhulp kregen, wel wat bijstand voor gezondheidszorg (zie gehoorverslag CGVS I.(...) M.(...) A.(...)-A.(...) H.(...) (H) dd. 08/01/2014, p. 3), maar na confrontatie met uw verklaringen aangaande de wel degelijk verkregen voedselhulp (zie CGVS H, p. 15), gaf hij aan die zaken niet te regelen en zei hij dat jullie die bijstand ook niet nodig hadden. Hieruit mag men afleiden dat uw gezin wel degelijk deze specifieke bijstand ontving, maar dat uw man daar niet van op de hoogte was. Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Na uw gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag steunt op de vluchtmotieven van uw echtgenoot, H.(...) I.(...) M.(...) a.(...)-A.(...). U haalt geen bijkomende incidenten of problemen aan. In hoofde van deze laatste werd besloten tot een uitsluiting van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij slaagde er namelijk niet in de situatie van ernstige onveiligheid die hem er toe dwong de Westelijke Jordaanoever te verlaten aannemelijk te maken. Aangezien u zich volledig beroept op de

door uw echtgenoot aangehaalde vluchtmotieven kan, ook ten aanzien van u, niet gesteld worden dat u het mandaatgebied heeft verlaten vanwege een situatie van ernstige onveiligheid. Wat de asielaanvraag van uw echtgenoot betreft concludeerde het Commissariaat-generaal het volgende met betrekking tot de vluchtelingenstatus.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden vastgesteld dat aan de situatie van ernstige onveiligheid die u ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht. De door u geschetste problemen vinden hun oorsprong namelijk in uw job. Deze job kon u echter niet aannemelijk maken omwille van een opvallend element waarvan uw vrouw niet op de hoogte was, een opvallende tegenstrijdigheid met wat uw vrouw zei, en een opvallend gebrek aan documenten om uw werk te staven. Deze punten worden hieronder uitgelegd.

Ten eerste viel het op dat uw vrouw niet op de hoogte was van hoe uw werkweek eruit zag (zie CGVS S p. 5). Enige mogelijke verklaringen daarvoor waren dat u altijd buitenshuis was (zie CGVS S p. 9) en dat zij nooit naar uw werk vroeg (zie CGVS S, p. 4). Dat laatste zou eventueel kunnen verklaren waarom zij niets inhoudelijk weet over uw werk, maar de organisatie van uw werkweek is nu net een element dat invloed heeft op de huisgenoten en waarvan men dus zou verwachten dat uw vrouw er wel een notie van had, temeer daar uw werkweek heel opvallend was georganiseerd. U had namelijk telkens afwisselend twee dagen dienst en twee dagen vrij (zie CGVS H p. 5). Dat wil dus zeggen dat u per definitie geen klassieke werkweek met een vast weekend had. De week heeft immers een oneven aantal dagen, wat betekent dat als u om de twee dagen twee dagen vrij had, uw vrije dagen telkens op andere momenten in de week vielen. Uw vrouw scheen er echter van uit te gaan dat u in het weekend vrij was, omdat dat altijd zo is in de Westelijke Jordaanoever (zie CGVS S p. 5). In elk geval kan gesteld worden dat ze die werkweek als de standaard beschouwde. Zelfs indien u zo vaak afwezig was, lijkt het bijzonder onwaarschijnlijk dat u nooit op een van uw vrije weekdays thuis was wanneer ze dat niet zou verwachten en zij dan nooit de mentale nota zou hebben gemaakt dat u blijkbaar niet de klassieke werkweek volgde of dat u nooit uw aanwezigheid zou hebben verklaard door kort de opzet van uw dienstdagen uit te leggen.

Ten tweede is er de meer concrete tegenstrijdigheid aangaande uw uniform. U zei dat u een olijfkleurig uniform had (zie CGVS H p. 15), terwijl uw vrouw zei dat u een blauw-wit-zwart gevlekt uniform had (zie CGVS S p. 4). Hiermee geconfronteerd voegde u toe dat u inderdaad een keer gedurende twee maanden een dergelijk gevlekt uniform droeg tijdens een opleiding (zie CGVS H p. 15). Het is echter niet geloofwaardig dat het om een misverstand ging, want zowel u als uw vrouw waren behoorlijk specifiek over de omstandigheden waarin u uw uniform droeg. Wat deze omstandigheden betreft waren jullie verklaringen volledig gelijk lopend: u werkte in de regel steeds in burger en enkel voor officiële gelegenheden trok u uw uniform aan (zie CGVS H p. 4 en CGVS S p. 5). Het kan dus niet overtuigen dat jullie het hier over verschillende uniformen hadden, temeer daar uw vrouw aangaf dat u geen ander uniform bezat (zie CGVS S p. 5). Hieraan dient te worden toegevoegd dat men kan veronderstellen dat uw vrouw wist waarover ze het had, want uw uniform werd ofwel door haar ofwel door uw moeder gewassen (zie CGVS H p. 15). Uit deze tegenstrijdigheid moet geconcludeerd worden dat deze verklaringen aangaande uw uniform, een niet onbelangrijk element voor iemand die bij de politie werkt, niet op reële feiten zijn gebaseerd. Deze bevinding wordt verder ondersteund door uw beider verklaringen over uw rang: u beschreef uw rang als drie strepen op de mouw en een adelaar op uw kraag (zie CGVS H p. 15), terwijl uw vrouw uw rang beschreef als drie strepen op uw mouw en een ster op uw kraag (zie CGVS S p. 5).

Ten derde is het opmerkelijk dat u geen enkel document voorlegde aangaande uw werk. U verklaarde dit door te zeggen dat u niet van plan was asiel aan te vragen toen u de Westelijke Jordaanoever verliet (zie CGVS H p. 9). Dit kan echter bezwaarlijk overtuigen. U kon in elk geval nog aan de nodige documenten geraken door aan uw vrouw te vragen die mee te nemen op het moment dat zij u kwam vervoegen in Jordanië voor jullie naar Turkije reisden (zie CGVS H p. 8 en zie CGVS S p. 6-7). U had in de tussentijd zo'n twee maanden in Jordanië verbleven (zie CGVS H p. 8). Dat moet voldoende tijd zijn geweest om uw verdere plannen te concretiseren en dit wordt ook gesuggereerd door het feit dat jullie reeds tien dagen na de komst van uw vrouw naar Jordanië jullie reis naar Europa begonnen (zie CGVS H p. 8). Het lijkt vreemd dat u er tegen dan nog niet aan zou hebben gedacht om asiel aan te vragen waarbij u logischerwijze de bedenking moet hebben gemaakt dat u het een en ander zou moeten kunnen aantonen met documenten.

Om bovenstaande redenen dient getwijfeld te worden aan uw werk, waarvan de geloofwaardigheid een cruciale voorwaarde is voor de geloofwaardigheid van uw verdere relaas. Daar bovenop kwamen in uw verklaringen aangaande uw problemen een reeks vreemde elementen naar voren die uw geloofwaardigheid verder aan het wankelen brengen en die hieronder worden toegelicht.

Ten eerste viel het op dat u niet kon zeggen hoe uw vrouw aan sheikh al-Jiyawi was verwant (zie CGVS H p. 6). Deze verwantschap was nochtans een cruciaal punt in uw relaas. Dat was immers de reden dat men steeds u zond om de sheikh te gaan arresteren (zie CGVS H p. 6) en waarom men u

vroeg om de sheikh te vermoorden (zie CGVS H p. 9-10). Blijkbaar vond ook de sheikh zelf jullie verwantschap belangrijk, want omwille daarvan kwam hij zonder problemen mee als u hem ging arresteren (zie CGVS H p. 6). Gegeven het belang van deze band, lijkt het vreemd dat u nooit zou hebben uitgezocht waar de sheikh en uw vrouw zich precies op de stamboom bevonden. Naar de precieze familieband gevraagd, kon u enkel zeggen dat het een verre neef was, niet dichtbij (zie CGVS H p. 6). Indien het zo'n verre neef was dat u de precieze band niet kan specificeren lijkt het dan weer niet aannemelijk dat deze familieband een dusdanige invloed zou hebben dat men u niet van moord zou verdenken wanneer de sheikh in uw bijzijn van een balkon valt (zie CGVS H p. 10).

Ten tweede moet worden opgemerkt dat u in het begin duidelijk stelde enkel contact te onderhouden met uw ouders en uw schoonouders (zie CGVS H p. 7 en zie CGVS S p. 6). Verderop in het gehoor, wanneer ter sprake kwam hoe u de situatie van de sheikh vanuit België opvolgde, voegde u echter toe dat u ook contact onderhield met een vriend die goede banden met de al-Aqsa-Brigades had, maar u wilde zijn naam niet noemen (zie CGVS H p. 13). Binnen de context van uw relaas is dit een significant punt. Het lijkt er immers op dat uw dreigement Hamas en het publiek in te lichten als de sheikh iets overkomt een belangrijke reden is waarom hij niet wordt vermoord (zie CGVS H p. 10, 11). Dat wil dus wel zeggen dat u op de hoogte moest blijven van de situatie van de sheikh. Het feit dat u uw contact binnen de al-Aqsa-Brigades pas vermeldde wanneer ter sprake kwam hoe u op de hoogte bleef, terwijl u initieel had gezegd met niemand buiten uw ouders en schoonouders contact te hebben, suggereert dat u dit element verzon om uw relaas aannemelijker te maken.

Ten derde valt het op dat uw vader een compromis probeert te vinden met de al-Aqsa-Brigades wat deze kwestie betreft, maar dat u niet weet met wie en via wie hij dat probeert te doen (zie CGVS H p. 12). Dit is potentieel de oplossing van al uw problemen en het kan dan ook bezwaarlijk overtuigen dat u zich hier niet beter over inlicht. U had contact met uw vader (zie CGVS H p. 7, 12), dus mag men er van uitgaan dat u ook de mogelijkheid had hem naar deze zaken te vragen.

Ten slotte is het opmerkelijk dat uw vrouw geen idee heeft over de oorzaak van jullie problemen (zie CGVS S p. 8-9), hoewel de hele kwestie nochtans een enorme invloed op haar leven heeft. Ze heeft zelfs geen theorie aangaande de oorzaak van uw problemen. Normaliter zou men verwachten dat, gegeven de situatie, uw vrouw zou beginnen nadenken wat er toch met u aan de hand zou kunnen zijn en na verloop van tijd tot een of meerdere potentiële verklaringen zou komen die haar min of meer aannemelijk lijken. Uw werk en uw vroegere problemen met de Israëlische ordediensten (zie CGVS H p. 9) bieden immers voldoende mogelijke oorzaken voor serieuze problemen. Wanneer ze dan herhaaldelijk wordt gevraagd naar waarom u volgens haar zulke problemen heeft, zoals tijdens haar gehoor gebeurde (zie CGVS S p. 8-9), zou men verwachten dat ze dan zou uitleggen wat ze aangaande die problemen vermoedt. Uw vrouw bleef er echter bij dat ze niets wist en geen vermoedens had (zie CGVS S p. 8-9). Voor iemand in haar positie lijkt dat heel vreemd en is het hoe dan ook weinig overtuigend dat ze totaal niets weet over de redenen waarom ze haar familie en de Westbank heeft moeten verlaten. Gezien, en zoals reeds werd opgemerkt, de enorme impact die dit vertrek op haar moet hebben gehad, kan het niet overtuigen dat u haar hieromtrent totaal in het ongewisse zou hebben gelaten. Uw verklaring dat u haar niets hebt verteld omdat u 'familiale problemen' vreesde, kan gezien de ernst en de impact van de door u beweerde feiten, niet overtuigen. In dit kader dient daarenboven nog te worden aangestipt dat u zelf aangeeft dat u haar vader van de arrestaties van de sheikh op de hoogte had gebracht en u niet eens weet of hij op zijn beurt al dan niet zijn dochter hiervan op de hoogte heeft gebracht (zie CGVS H p. 12, 14).

Om bovenstaande redenen kan aan de door u aangehaalde problemen geen geloof worden gehecht.

Dan dient nog kort te worden ingegaan op uw arrestaties door de Israëlische veiligheidsdiensten. U gaf niet aan hierdoor de Westelijke Jordaanoever te hebben moeten verlaten en uit uw verklaringen bleek ook niet dat dit nog een belangrijke factor was. U werd immers niet meer opgesloten sinds 2009, na uw laatste vrijlating had u geen problemen meer met de Israëlische ordediensten en u probeerde zelfs toelating te krijgen om Israël te betreden, wat duidelijk maakt dat u geen vrees ten aanzien van Israël heeft (zie CGVS H p. 9).

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u de Westelijke Jordaanoever verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus. De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin omkeren. Ze ondersteunen immers uw identiteit en uw huwelijk, zaken die op zich niet door het CGVS in twijfel worden getrokken.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Westelijke Jordaanoever, na een verblijf in het buitenland, zonder problemen kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. Voor een

dergelijke terugreis dient men in bezit te zijn van een Palestijnse identiteitskaart en een Palestijns paspoort. Uit uw verklaringen bleek dat u reeds in het bezit was van een paspoort (zie CGVS H p. 7-8). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever als relatief stabiel kan bestempeld worden. Er is geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëlische strijdkrachten. Echter, de door de Israëlische strijdkrachten uitgevoerde zoekacties en arrestaties lokken vaak een gewelddadige reactie langs Palestijnse zijde uit en leiden soms tot dodelijke confrontaties met de Israëlische ordetroepen. Desalniettemin blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. In de Westelijke Jordaanoever komen voorts regelmatig manifestaties voor waarbij het ongenoegen m.b.t. tot de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid gericht tegen Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit, of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël. Deze betogingen worden vaak met geweld de kop ingedrukt. Incidenten komen verder hoofdzakelijk voor wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd, of wanneer men te dicht bij de Muur komt en daardoor als bedreigend beschouwd wordt door de Israëlische troepen. Het aantal burgerslachtoffers hierbij blijft evenwel gering.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, laat verzoekster gelden dat in de motivering van de bestreden beslissing enkel melding wordt gemaakt van negatieve elementen in haar verklaringen of tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en deze van haar echtgenoot. Het feit dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich enkel heeft toegespitst op de negatieve elementen van het dossier geeft volgens verzoekster blijk van een zekere vooringenomenheid die niet strookt met het zorgvuldigheidsbeginsel. Omdat haar echtgenoot er niet in slaagt om met de beperkte stukken die hij heeft meegebracht van de Westelijke Jordaanoever de aard van zijn eerdere tewerkstelling aan te tonen, wordt zijn hele relaas meteen als onwaar beschouwd en in dat licht en met die vooringenomenheid wordt het dossier gelezen en werd de bestreden beslissing genomen, aldus verzoekster, die stelt dat deze vorm van onderzoek niet valt onder de invulling van een zorgvuldig onderzoek naar de feiten en belangen. Tot slot poneert verzoekster dat uit de feiten die haar echtgenoot heeft aangebracht duidelijk blijkt dat zijn verhaal wel overeenstemt met de werkelijkheid en dat hij ernstig gevaar loopt indien hij zou gedwongen worden om terug te keren naar de Westelijke Jordaanoever. Ditzelfde geldt ook voor haar.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van het redelijkheidsbeginsel, betwist verzoekster de motieven van de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de veiligheidssituatie op de Westelijke Jordaanoever als relatief stabiel

kan bestempeld worden, dat er geen sprake is van aanhoudend geweld of van een open militair conflict en dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. Verzoekster wijst erop dat men wel melding maakt van regelmatige manifestaties die vaak met geweld de kop worden ingedrukt en van dodelijke confrontaties met de Israëlische ordetroepen. Verzoekster meent dan ook dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, tegen het redelijkheidsbeginsel in, het geweld op de Westelijke Jordaanoever minimaliseert om tot een staving van de bestreden beslissing te komen. Volgens verzoekster dient men echter in alle redelijkheid tot de vaststelling te komen dat de veiligheidssituatie op de Westelijke Jordaanoever en meer bepaald in Hebron zodanig slecht is dat zij ernstige risico's loopt op schade bij een eventuele terugkeer. Verzoekster wijst naar het reisadvies van het Belgische Ministerie van Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking, waarin wordt gesproken van geregelde incidenten tussen Palestijnen en Joodse kolonisten op de Westelijke Jordaanoever en zo ook in Hebron. Tevens wordt gesproken over betogingen die kunnen ontaarden in incidenten tussen Palestijnen en het Israëlische leger. Om hier te gaan voorhouden dat deze incidenten enkel de betogende Palestijnen treft, doet de werkelijkheid geweld aan, aldus verzoekster, die hier nog aan toevoegt dat uit de nieuwsberichten die worden uitgebracht en uit het verslag van Amnesty International blijkt dat burgers en kinderen op regelmatige basis het slachtoffer worden van het geweld van het Israëlische leger, vaak omdat ze ongewild aanwezig zijn waar de incidenten zich voordoen. Verzoekster besluit uit het voorgaande dat haar veiligheid niet kan gegarandeerd worden, noch op basis van haar persoonlijk verhaal, noch als loutere inwoner van Hebron zodat er wel degelijk een uitzonderlijke situatie voorhanden is die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus noodzakelijk maakt.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: reisadviezen van België en Nederland inzake de Westelijke Jordaanoever, een verslag van Amnesty International over het geweld op de Westelijke Jordaanoever en diverse persartikels over het geweld op de Westelijke Jordaanoever.

Ter terechtzitting legt verzoekster 3 krantenartikels neer die betrekking hebben op de recente veiligheidssituatie in Gaza.

2.4. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster de identiteitskaarten van zichzelf en van haar echtgenoot en hun huwelijksakte heeft neergelegd en dat aan haar identiteit en afkomst uit de Westelijke Jordaanoever niet wordt getwijfeld.

2.5. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.6. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.7. Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.8. Het feit dat verzoekster voor haar vertrek uit haar land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoekster van toepassing was.

2.9. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoekster van toepassing is. De Raad wijst hierbij op recente rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een nieuwe prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatie-richtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft zij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoekster van toepassing is.

2.10. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn/haar invloed en onafhankelijk van zijn/haar wil waardoor hij/zij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij/zij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.11.1. *In casu* blijkt uit de bestreden beslissing dat aan de situatie van ernstige onveiligheid die verzoekster en haar echtgenoot ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, geen geloof kan worden gehecht. Uit de verklaringen van verzoeksters echtgenoot blijkt immers dat de door hem geschetste problemen hun oorsprong vinden in zijn job. Hij kon deze job echter niet aannemelijk maken. Dit besluit steunt op de vaststellingen en overwegingen dat (i) verzoekster niet op de hoogte was van hoe zijn werkweek eruit zag en zij die werkweek als standaard beschouwd en ervan uit scheen te gaan dat hij in het weekend vrij was omdat dat altijd zo is in de Westelijke Jordaanoever terwijl zijn werkweek heel opvallend was georganiseerd daar hij afwisselend twee dagen dienst en twee dagen vrij had en hij dus geen klassieke werkweek met een vast weekend had, (ii) verzoekster en haar echtgenoot tegenstrijdige verklaringen afleggen aangaande zijn uniform – een niet onbelangrijk element voor iemand die bij de politie werkt – en het niet geloofwaardig is dat het om een misverstand ging daar zowel zij als haar man behoorlijk specifiek waren over de omstandigheden waarin hij zijn uniform droeg, namelijk enkel voor officiële gelegenheden, en verzoekster aangaf dat hij geen ander uniform bezat en (iii) het opmerkelijk is dat verzoeksters echtgenoot geen enkel document voorlegde aangaande zijn werk en zijn verklaring dat hij niet van plan was asiel aan te vragen toen hij de Westelijke Jordaanoever verliet bezwaarlijk kan overtuigen, zoals wordt toegelicht. Zijn algehele geloofwaardigheid wordt verder onderuit gehaald door de vaststellingen dat (i) hij niet kon zeggen hoe zijn vrouw aan sheikh a.-J. verwant was terwijl deze verwantschap nochtans de reden was dat men steeds hem zond om de sheikh te gaan arresteren en waarom men hem vroeg om de sheikh te vermoorden zodat deze verwantschap een cruciaal punt in zijn relaas uitmaakt en het, indien het zo'n verre neef was dat hij de precieze familieband niet kan specificeren, dan weer niet aannemelijk lijkt dat deze familieband een dusdanige invloed zou hebben dat men hem niet van moord zou verdenken wanneer de sheikh in zijn bijzijn van een balkon valt, (ii) het feit dat hij zijn contact binnen de al-Aqsa-Brigades pas vermeldde wanneer ter sprake kwam hoe hij op de hoogte bleef van de situatie van de sheikh, terwijl hij initieel had gezegd met niemand buiten zijn ouders en schoonouders contact te hebben, suggereert dat hij dit element verzon om zijn relaas aannemelijker te maken, (iii) uit zijn verklaringen blijkt dat zijn vader een compromis probeert te vinden met de al-Aqsa-Brigades wat deze kwestie betreft maar dat hij niet weet met wie en via wie hij dat probeert te doen, terwijl hij nochtans contact had met zijn vader zodat er mag worden van uitgegaan dat hij de mogelijkheid had om hem naar

deze zaken te vragen en (iv) het weinig overtuigend is dat verzoekster totaal niets weet over de redenen waarom ze haar familie en de Westbank heeft moeten verlaten en het, gezien de enorme impact die dit vertrek op haar moet hebben gehad, niet kan overtuigen dat haar echtgenoot haar hieromtrent totaal in het ongewisse zou hebben gelaten. Tot slot wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat verzoeksters echtgenoot aangaf dat zijn arrestaties door de Israëlische veiligheidsdiensten, waarvan de laatste dateert van 2009, niet de reden vormen waarom hij de Westelijke Jordaanoever heeft moeten verlaten en dat ook uit zijn verklaringen niet bleek dat dit nog een belangrijke factor was.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze pertinente motieven, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van haar vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijft. Zij komt immers in wezen niet verder dan het bekritisseren en tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, het uiten van ongefundeerde beweringen en de stelling dat uit de feiten die haar echtgenoot heeft aangebracht duidelijk blijkt dat zijn verhaal wel overeenstemt met de werkelijkheid en dat hij ernstig gevaar loopt indien hij zou gedwongen worden om terug te keren naar de Westelijke Jordaanoever, wat bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekster dan ook niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten zodat deze overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

In zoverre verzoekster voorts nog laakt dat in de motivering van de bestreden beslissing enkel melding wordt gemaakt van negatieve elementen in haar verklaringen of tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en deze van haar echtgenoot en nergens in de motivering melding wordt gemaakt van haar verklaringen die wél gunstig zijn en die wel overeenstemmen met deze van haar echtgenoot, benadrukt de Raad dat elementen in het voordeel van de asielzoeker niet noodzakelijkerwijs in de bestreden beslissing moeten worden opgenomen. In de bestreden beslissing wordt uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht besluit dat aan de situatie van ernstige onveiligheid die verzoekster ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, geen geloof kan worden gehecht, motieven welke zoals reeds gesteld op generlei wijze worden betwist, laat staan ontkracht.

2.11.2. Uit wat voorafgaat blijkt dat niet werd aangetoond dat verzoekster zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor zij omwille van redenen buiten haar invloed en onafhankelijk van haar wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten.

2.12. Verder blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus. Territoires Palestiniens – Cisjordanie. Activités de l'UNRWA van 26 februari 2014), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert op de Westelijke Jordaanoever en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

2.13. Wat de terugkeermogelijkheden naar de Westelijke Jordaanoever betreft, blijkt bovendien uit de COI Focus Territoires Palestiniens – Retour en Cisjordanie van 25 februari 2014 dat Palestijnen afkomstig uit de Westelijke Jordaanoever na een verblijf in het buitenland zonder problemen kunnen terugkeren naar dit gebied en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. Voor een dergelijke terugreis dient men in het bezit te zijn van een Palestijnse identiteitskaart en een Palestijns paspoort. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in het bezit is van een identiteitskaart. Bovendien blijkt uit hoger aangehaalde informatie dat een paspoort kan worden aangevraagd of vernieuwd bij de ambassadeur van de Palestijnse Autoriteit in Brussel. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing zijn er dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoekster niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA.

2.14. De vraag die *in casu* rijst is evenwel of de actuele veiligheidssituatie op de Westelijke Jordaanoever in het algemeen en in Hebron in het bijzonder een beletsel vormt opdat verzoekster zou kunnen terugkeren naar haar land van gewoonlijk verblijf.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus: Cisjordanie – situation sécuritaire van 4 oktober 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in de Westelijke Jordaanoever actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit deze informatie blijkt immers dat het conflict in de Westelijke Jordaanoever

niet beantwoord aan het begrip willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Er is geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze groeperingen, de Palestijnse autoriteit en de Israëlische strijdkrachten. Incidenten waarbij burgerslachtoffers vallen komen voor naar aanleiding van de door de Israëlische strijdkrachten uitgevoerde zoekacties en arrestaties, die vaak een gewelddadige reactie langs Palestijnse zijde uitlokken en soms leiden tot dodelijke confrontaties met de Israëlische ordetroepen, bij manifestaties waarbij het ongenoegen omtrent de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid tegen de Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël, wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd of wanneer men te dicht bij de Muur komt waardoor men als bedreigend wordt beschouwd door de Israëlische troepen.

Met het louter betwisten van de beoordeling van de veiligheidssituatie, het verwijzen naar reisadviezen, een verslag van Amnesty International en persberichten over de situatie op de Westelijke Jordaanoever en de stelling dat de veiligheidssituatie op de Westelijke Jordaanoever en meer bepaald in Hebron zodanig slecht is dat zij ernstige risico's loopt op schade bij een eventuele terugkeer, en het neerleggen van informatie over Gaza, brengt verzoekster geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn. Uit het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat de bezetting in de Westelijke Jordaanoever het leven van vele Palestijnen domineert, dat er nog spanningen zijn in de Westelijke Jordaanoever, dat er incidenten plaatsvinden waarbij Palestijnse burgers het leven laten en dat geweld en onzekerheid het dagelijkse leven kenmerken, doch deze feiten veranderen niets aan de vaststelling dat het conflict in de Westelijke Jordaanoever actueel niet de vereiste intensiteit bereikt om gecatalogeerd te worden als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad wijst er in dit verband op dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* de Westelijke Jordaanoever, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Voorts benadrukt de Raad dat, in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM, een eenvoudige verwijzing naar algemene verslagen die gewag maken van problemen en mensenrechtenschendingen in het land van herkomst niet volstaat om het voorgehouden reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. Het komt aan verzoekster toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in het geval van terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever, waar zij in gebreke blijft.

In de mate verzoekster ter terechtzitting stelt dat het niet aanvaardbaar is dat een door de verwerende partij aanvullende nota betrekking heeft op de veiligheidssituatie tot 9 mei 2014 terwijl de veiligheidssituatie voor de Palestijnen door de aanvallen de laatste dagen onmenselijk zijn, wijst de Raad er op dat uit de stukken die verzoekster ter ondersteuning hiervoor indient geen betrekking hebben op de veiligheidssituatie op de Westelijke Jordaanoever maar op de veiligheidssituatie in Gaza.

2.15. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door haar opgediste relaas, toont verzoekster evenmin aan dat zij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in haar hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. Verzoekster voert geen andere concrete elementen aan waaruit dient afgeleid te worden dat zij slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.16. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch

machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.17. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat wordt verzoekster conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Verzoekster toont voorts niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op haar van toepassing zijn.

2.18. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en haar dossier terug over te maken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor een nieuwe beslissing, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien augustus tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. C. DECAESTECKER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DECAESTECKER

M.-C. GOETHALS